

at det skal være en reel opkvalificering. Altså, praktik starter eksempelvis med et ulønnet praktikforhold og afsluttes med et lønnet. Det er det, jeg har hørt.

Det skal siges, at der i dag ikke har været mange konstruktive forslag – der har vel ikke været nogen overhovedet – fra hverken De Konservative, Venstre eller Dansk Folkeparti til, hvordan vi kan hjælpe de her mennesker. Men det, jeg ellers sådan har hørt, er, at man kan indgå en kontrakt, at man kan få en uddannelse, hvis man skriver under på, at man rejser hjem. Jeg vil sige, at det i min optik, som forholdene er i eksempelvis Irak, ikke er en reel kontrakt, for asylansøgeren har jo ikke noget at gå ind i sådan en kontrakt med, fordi forholdene altså ikke er til, at vedkommende kan rejse hjem.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det er ikke så mærkeligt, for vi sidder i en forhandlingssituation, og vi åbner jo ikke op herinde, fordi der er et socialdemokratisk beslutningsforslag om, at asylansøgere under et skal have den mulighed. Vi begynder jo ikke herinde at bruge det i vores argumentation for noget helt andet.

Det, der er tanken med at opklassificere de her afviste asylansøgere i den tid, de sidder i venteposition, er sandelig ikke at give dem lønnet arbejde. Det er at hjælpe dem til at få nogle kvalifikationer, som de kan tage med til hjemlandet og bruge der. Vi snakker ikke om, at de dermed skal kunne brødføde sig selv eller noget som helst andet.

Når de her forhandlinger er tilendebragt, skal vi nok komme og fortælle, hvad det er, der kommer ud af det. Men jeg synes stadig væk, der er meget langt fra de argumenter, der bliver brugt her i salen i dag, til det socialdemokratiske beslutningsforslag, hvis man går ind og nærlæser det.

Kl. 18.00

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg regner med, at hr. Allan Niebuhr vil erkende, at regeringen har et væsentligt ansvar for asylansøgernes forhold og et væsentligt ansvar for, at vi har så mange asylansøgere, der sidder og sygner hen på asylcentre, og at vi anstændigvis bør gå ind og se konstruktivt på, hvordan vi kan hjælpe.

Derfor forventer jeg da også, at vi i det kommende udvalgsarbejde kan se på og nå nogle løsninger, og jeg lyttede da til – og med stor interesse – at De Konservative gerne ville være med til at se på forholdene for de afviste asylansøgere, de, der ikke kan rejse hjem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 207: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 12/4 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Britta Schall Holberg (V):

Det er en stor dag for de 1.878 voksne og 1.024 børn, der er omfattet af det lovforslag om dansk statsborgerskab, som vi nu behandler. Hvis man vil overtale sig om sandhedsværdien i det udsagn, kunne man deltage i Folketingets årlige statsborgerskabsdag. Også i år kom de nye statsborgere langvejs fra for at være med. Det viste for mig, at det er en begivenhed for dem, der får dansk statsborgerskab, men det er også en begivenhed for os at byde de nye statsborgere velkommen hertil.

Når det er en begivenhed for de nye statsborgere, er det jo, fordi det er en stor beslutning at skifte statsborgerskab. Vi ved fra samtaler på statsborgerskabsdagen, at det kan tage 40 år eller mere, et helt liv måske, før man tager det store spring. Det er jo, fordi loyaliteten over for det land, hvis statsborger man hidtil har været, er så